

Jacques Vriens
Achtste-groepers
huilen niet

Voor Anke

δ

Biggen

Halverwege de pauze kwamen Akkie en Elise opgewonden de klas binnenstormen. ‘Juf, Joep doet weer grof met voetbal,’ riep Akkie.

‘Die klojo ging met zijn maat vijftig boven op mijn grote teen staan. Net toen ik een doelpunt wilde maken. Joep is gewoon een lomp varken!’

Juffrouw Ina, die bezig was de namen van de bijzondere dieren in Australië op het bord te zetten, draaide zich om.

‘Een beetje minder mag ook wel, Akkie.’

‘Ja juf, dat zei ik ook tegen Joep, maar het hielp niks, want daarna ging hij biggen.’

‘Wat?’ vroeg juf Ina verbaasd.

‘Nou gewoon, biggen... net als varkens, met je billen naar achteren en dan zo tegen iemand op knallen. Tegen mij dus.’

Juf keek over haar halve brilletje naar Akkie. ‘Volgens mij kun je wel tegen een stootje.’

Akkie knikte. ‘Nou en of, want ik ging meteen terugbiggen en toen werd hij kwaad en begon te schoppen.’

‘En ik kreeg ook een schop van hem,’ zei Elise, ‘en Tamara ook. En we zeiden alleen dat hij stom deed. We hebben niet eens gebigd.’

Juf Ina schoot in de lach.

‘Het is niet leuk, hoor,’ mopperde Akkie.

Juf Ina trok haar gezicht weer in de plooi en zei ernstig:

‘Biggen. Ik big, jij bigt, wij biggen, ik heb gebigd.’

Het bleef even stil, maar toen begonnen de meisjes ook te lachen.

‘Ik snap alleen niet,’ ging de juf verder, ‘waarom jullie altijd meedoen met voetballen. Ik vind het zo’n ruw spel.’

‘Hè juf,’ riep Akkie, ‘doe niet zo ouderwets. Je lijkt mijn oma wel.’

‘Ik zou ook bijna je oma kunnen zijn,’ antwoordde juf Ina.

‘Anders ben je altijd zo modern,’ zei Elise. ‘Als ik aan mijn vriendinnen in Limburg vertel dat jij al bijna zestig bent en tóch hartstikke aardig, geloven ze me niet. Zij zeggen dat

alle ouwe juffen heksen zijn.'

'O, dank je! Dan zal deze ouwe heks na de pauze eens een hartig woordje spreken met de dames en heren voetballers.

Gaan jullie maar weer gauw naar buiten.'

'En Joep dan?' vroeg Akkie. 'Die laat je met rust.'

'Dan kunnen we niet meer voetballen.'

'Het is nog maar vijf minuutjes. Zodra de pauze voorbij is, praten we. Vooruit, wegwezen jullie!'

Verongelijkt liepen Akkie en Elise het lokaal uit.

Juf Ina keek hen na en glimlachte. Op het eerste gezicht pasten die twee meiden helemaal niet bij elkaar. Akkie was groot en voor niemand bang terwijl Elise klein en tener was en juist maakte dat ze wegwam als er geknokt werd. Verder liep Akkie altijd in spijkerbroeken en slobbertruien, terwijl Elise meestal een rok en een blouse aanhad met daaronder een paar keurige schoenen.

Ze mocht van haar ouders ook helemaal niet voetballen.

Het gebeurde regelmatig als ze thuiskwam, dat haar moeder met afgrijzen naar haar schoenen wees en riep: 'Kind, wat zijn je neuzen weer kaal!'

Elise moest daarna plechtig beloven nooit meer een voet op het trapveldje naast de school te zetten. En dat meende ze dan nog echt ook. Met de beste voornemens ging ze weer naar school, maar daar werd ze door Akkie toch weer overgehaald.

'Je bent kei-goed, Liesje,' riep Akkie dan, 'want je bent vliegenvlug. Daarom kunnen we je niet missen op het veldje.

Je bent ons geheime wapen.'

Elise was pas aan het begin van groep acht op school gekomen, maar het leek alsof ze hier al jaren rondliep. Dat kwam vooral door Akkie. Omdat Elise uit Limburg kwam, werd ze natuurlijk meteen gepest met haar zangerige accent. Maar Akkie had het voor haar opgenomen en vanaf die tijd waren ze vriendinnen. Juf Ina wilde zich omdraaien naar het bord om verder te gaan met de bijzondere dieren van Australië, toen de deur weer openvloog en Joep en Frenklin binnenstormden. 'Juf, Akkie haakt pootje,' brulde Joep.

'Ik hoor je wel,' zei juf Ina.

‘En dat tutje uit Limburg scheldt me uit.’
‘Ik ken geen tutje uit Limburg,’ antwoordde juf. Joep raasde door.
‘Maar Akkie deed hartstikke vuil.’
‘Echt waar!’ riep Frenklin. ‘Ik gaf een mooi voorzetje naar Joep en die kon scoren en toen haalde ze hem onderuit.’
‘Kijk, juf,’ riep Joep, ‘mijn buitenboordbeugel is helemaal verbogen doordat ik op mijn gezicht viel. Allemaal de schuld van die trol.’
Juf Ina pakte de beugel vast, boog hem in de goede stand terug en zei: ‘Er wordt niet gescholden en graag ook wat minder geschreeuwd.’
‘Dat moet je tegen Akkie zeggen.’
‘Maar jij hebt gebigd.’
‘Ge-wat?’
‘Biggen. Ik big, jij bigt, wij biggen, ik heb gebigd.’
‘O, dat,’ zei Joep. ‘Nou, als er eentje bigt is het Akkie wel met haar dikke kont... eh... billen.’
Buiten klonk de bel.
‘Het is tijd,’ zuchtte juf Ina en ze keek mistroostig naar het bord. Van de dieren van Australië was weinig terechtgekomen.
De rest van de groep stommelde de klas binnen.
‘In de kring,’ commandeerde juf.
Sommige kinderen protesteerden. ‘Moet dat nou, juf ? Je zou vertellen over de dieren van Australië. Iedere keer dat gezeur over die ruzies op het trapveldje.’
‘Vijf minutjes,’ zei juf Ina, ‘en daarna nooit meer.’ Er zat iets dreigends in de manier waarop ze het zei.
De kinderen keken elkaar aan. Dat belofde niet veel goeds. Hun juf was hartstikke aardig, maar als ze écht boos werd, moest je oppassen. Dan schreeuwde ze niet, maar ging juist veel zachter praten. Alleen haar grote blauwe ogen lieten niets te raden over. Die konden je zo boos aankijken, dat je het liefst zo onopvallend mogelijk van je stoel afgleed en eronder kroop. Iedereen zat inmiddels in de kring. De stem van juf klonk voorlopig gewoon. ‘Jullie zitten nu bijna een halfjaar bij mij en al die tijd is er gedonder over dat stomme voetballen.’
‘Nou, stom,’ protesteerde Joep.

‘Sorry,’ zei juf Ina, ‘dat moet ik niet zeggen. Maar ik hou nu eenmaal niet van voetballen. Altijd geharrewar, altijd gemene trucjes en op de televisie maken ze er helemaal een potje van. Kan het ook zonder ruzie?’

Joep knikte. ‘Ja juf, als de meiden niet meedoen.’

Eerst ontplofte Akkie, daarna Elise, Tamara, Annemieke, Nilgun en Christel.

‘Discriminatie!’

‘De jongens zijn hier toch niet de baas!’

‘We pikken het niet!’

‘Het trapveldje is van ons allemaal.’

‘Die stomme jochies maken ruzie, wij niet!’

Christel schreeuwde het hardst van allemaal: ‘Juf, je moet de jongens gewoon verbieden om op het veldje te komen!’

Dát lieten de jongens niet op zich zitten.

‘Christel is écht gek!’ riep Patrick.

‘Voetballen is een mannensport!’ schreeuwde Frenklin. ‘Ga met jullie barbies spelen!’ riep Arno.

Ibrahim was boven op zijn stoel geklommen en gilde met hoge stem: ‘Weg met de meiden, leve de jongens!’

Juf Ina zei niks en keek alleen. Maar haar blik zei genoeg: donder en bliksem.

Dat had meteen een kalmerende werking op de groep, want iedereen werd stil. Op Ibrahim na, want die stond nog te springen op zijn stoel. ‘Leve de jongens! Weg met de...’

Verder kwam hij niet, want toen keek hij recht in de ogen van de juf. Het leek of hij ter plekke bevroor. Met zijn armen in de lucht bleef hij stokstijf staan.

Akkie en Elise schoten in de lach.

Ibrahim liet langzaam zijn armen zakken. ‘Eeh... ik bedoel... eeh.’

De hele groep lag nu in een deuk en zelfs juf Ina keek weer vrolijk.

‘Brammetje, ga je nu weer zitten?’ vroeg ze niet onvriendelijk.

Ibrahim, die door de kinderen en de juf meestal Brammetje werd genoemd omdat hij de kleinste van de klas was, plofte met

een doffe dreun op zijn stoel. ‘Ja juf, ik zit al.’

‘Fijn zo, dan kan ik eindelijk ook eens wat zeggen.’

Dit is jullie laatste jaar hier op school. We gaan nog met elkaar op kamp, maken samen een afscheidsmusical, onze school bestaat binnenkort vijfentwintig jaar...’

‘Maar de jongens...’ onderbrak Akkie haar.

Juf Ina deed net of ze het niet hoorde. ‘...en er staan nog veel meer leuke dingen op het programma, dus wil ik graag dat iedereen van nu af aan zijn best doet om het een beetje gezellig te houden. Wie heeft daarover iets verstandigs op te merken?’

Laurens stak zijn vinger op. ‘Juf, ik denk dat sommige jongens het niet kunnen hebben dat Akkie hartstikke goed kan voetballen. Ze zijn misschien jaloers op haar.’ Tamara, die naast Laurens zat, gaf hem een por in zijn zij. ‘En op Tamara, want die is ook goed,’ voegde Laurens er gauw aan toe. ‘En op de andere meiden.’

Annemieke giechelde. ‘Ik kan niet eens voetballen.’

Joep protesteerde: ‘Ik jaloers? Helemaal niet!’

‘Ik wel,’ zei Laurens.

De hele groep staarde naar Laurens. Iedereen was altijd weer verbaasd over zijn eerlijkheid. Sommige kinderen vonden het wel een beetje uitsloverig, en Joep siste tegen zijn buurman:

‘Daar hebben we Laurens met het gouden hartje weer.’

Annemieke, die aan de andere kant van Joep zat, fluisterde:

‘Maar hij heeft wel gelijk. Jullie zijn jaloers.’

Juf Ina gebaarde dat ze stil moesten zijn en zei:

‘Laurens, ga door.’

‘Nou, gewoon... als Akkie de bal van mij afpakt, vind ik dat een beetje een afgang omdat ze een meisje is.’

‘Dat maakt toch niks uit,’ zei Akkie.

‘Ja, maar meisjes zijn anders. Ik bedoel...’

‘Wat bedoel je?’

‘Nou, gewoon anders.’

‘Ze krijgen borsten,’ flapte Brammetje eruit. Hier en daar klonk onderdrukt gegiechel. ‘Ik heb nog geen borsten,’ zei Akkie droog.

Juf Ina, die groot en vrij dik was, ging extra rechtop zitten en zei: ‘Dan mag ik dus helemaal niet meedoen.’

‘Natuurlijk wel!’ riep Akkie. ‘Het lijkt me juist gaaf als je meedoet, juf.’

‘Het is dat ik niet van voetballen hou,’ antwoordde juf Ina, ‘maar anders zou ik toch een potje gaan biggen.’

De hele groep lachte.

Joep vroeg: ‘Juf, wat doen we nu met dat voetballen?’

‘Ik vind dat iedereen mee mag doen. We heten niet voor niks de Martin Luther Kingschool. Dat was een man die zich inzette voor gelijke rechten voor iedereen.’

‘Maar hij hield vast niet van voetballen,’ zei Frenklin.

‘Dat weet ik niet, en al zouden we de Pietje Potloodschool heten, dan nóg vind ik dat we tolerant moeten zijn.’

‘Wat is tolerant, juf?’ vroeg Arno.

Een paar kinderen slaakten een diepe zucht. Dat was Arno weer.

Zodra juf Ina iets grotemensenachtigs zei, stak hij zijn vinger op.

‘Dat je een beetje rekening met elkaar houdt,’ antwoordde juf Ina.

‘En gewoon gezellig voetbalt en vooral niet bigt.’

‘Maar de jongens...’ begon Akkie weer.

‘Luister,’ zei de juf streng, ‘nu houden we hierover op. Ik zal erover nadenken en iets verzinnen. Vanmiddag praten we verder.

Nu allemaal op je plaats, want we gaan het hebben over kangoeroes, koalabeertjes en vogelbekdieren.’ De kinderen pakten hun stoel en liepen terug naar hun plaats.

In het voorbijgaan fluisterde Joep tegen Akkie: ‘Na schooltijd pak ik je, stomme kangoeroe.’

Akkie wees naar zijn beugel en siste: ‘Vogelbekdier!’

Joep wilde haar een stomp geven, maar Akkie was al weg.

‘Juf!’ riep Joep.

‘Nee, ik wil niets meer horen. Pak je aardrijkskundeboek voor je op bladzijde drieëntwintig. We bekijken eerst de kaart.’

Even later luisterde iedereen aandachtig naar de juf die over haar reis naar Australië vertelde. Juf Ina vertelde zo mooi, dat zelfs Joep de ruzie met Akkie vergat. Maar toen de juf over vogelbekdieren begon en Akkie even vriendelijk naar hem zwaaide, kwam al zijn boosheid terug.

Woedend kalkte hij iets op een briefje en schoof dat naar

Frenklin, die bij hem in het groepje zat:

Om 12 uur pakken we Akkie in het parkje. Wraak!

Wraak

Om twaalf uur ging het als een lopend vuurtje door de groep: Joep en Frenklin waren vanuit school meteen weggehold naar het parkje om daar Akkie op te wachten.

Samen met Elise en Laurens liep Akkie naar huis. 'Ik zou niet door het parkje gaan,' zei Laurens.

'O nee?' zei Akkie strijdvaardig. 'Ik ben niet bang voor Joep.'

'Maar ze zijn met zijn tweeën: Frenklin is er ook bij.'

'Dat is gewoon een meelopertje. Alles wat Joep doet vindt hij geweldig, maar zelf durft hij geen poot uit te steken.'

Brammetje kwam langsscheuren op een veel te grote fiets.

Het was de fiets van zijn moeder die hij die ochtend voor de zoveelste keer gepikt had omdat hij geen zin had om naar school te lopen. Brammetje moest op de trappers gaan staan, want het zadel stond veel te hoog voor hem.

'Hé, Brammetje,' riep Akkie, 'kijk eens of Joep echt in het parkje zit.'

Brammetje stak zijn hand op en racete door.

'Ik ben benieuwd wat juf nou weer verzint,' zei Elise, 'over dat voetballen, bedoel ik.'

'Ze heeft altijd wel grappige oplossingen,' zei Laurens, 'maar of het haar deze keer lukt?'

Akkie knikte. 'Ik moest wel lachen toen juf zei dat ze ook ging biggen. Als dat gebeurt, bigt ze je helemaal plat.'

Laurens wees naar het einde van de straat. 'Daar is Brammetje weer.'

Brammetje remde vlak voor hen af, maakte een halve draai en stond abrupt stil. 'Bericht van Joep,' riep hij. 'Hij wil een gevecht met Akkie van man tegen man.'

'Heftig,' zei Laurens.

Elise schoot in de lach. 'Van man tegen man.'

Nou kan het ineens wel. Als we voetballen zijn we maar stomme meiden.'

'Goed,' zei Akkie plechtig. 'Zeg hem dat ik bereid ben tot

een gevecht van man tegen vróúw en dat ik gehakt van hem maak.'

'Wauw!' riep Brammetje en hij ging ervandoor.

'Zo'n klein mannetje,' grinnikte Laurens, 'en toch zo handig op zo'n grote fiets.'

Akkie begon te rennen en de twee andere kinderen holden met haar mee.

'Joep is sterk, hoor,' riep Elise.

'Kan me niks schelen,' snoof Akkie.

'Ik help je wel,' beloofde Laurens.

'Niks daarvan,' riep Akkie. 'Het is man tegen vrouw.'

Aan het einde van de straat sloegen ze de hoek om en kwamen zo bij de ingang van het parkje.

In het midden was een vijver met een paar grote treurwilgen langs de rand. Achter de vijver lag een grasveldje met een bankje. Daar stonden Joep en Frenklin te wachten, terwijl Brammetje rondjes om hen heen draaide.

'Akkie, hier moet je zijn!' riep hij.

Akkie hield even haar pas in en maakte een woest grommend geluid.

Elise en Laurens botsten bijna tegen haar op.

Joep zette zijn handen aan zijn mond en brulde: 'Kom maar op als je durft, Akkie van Vliet.'

'Ik ben niet bang voor je, Joep Jansen!' schreeuwde Akkie terug.

Ze begon weer te sprinten en Elise en Laurens draafden met haar mee.

Een paar meter van Joep vandaan hielden ze halt.

'Zo, nep-voetballertje,' riep Joep, 'dacht jij van mij te kunnen winnen?'

'Zo, vogelbekdier,' antwoordde Akkie, 'dacht jij van míj te kunnen winnen?'

Met een demonstratief gebaar trok Joep zijn jas uit, haakte zijn buitenboordbeugel los en gaf de spullen aan Frenklin die ze op het bankje legde.

'Oei!' riep Brammetje. 'Ze menen het echt.' Hij steigerde even met zijn fiets, kwam met een klap neer en sprintte weg.